

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 290/2015
18.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље В.К. из Б., Улица ... и ... број ..., чији је пуномоћник Р.Н., адвокат из Б., Улица ... број ..., против туженог Привредног друштва за д.е.е. ДОО из Н.С., ... број ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 796/14 од 23.07.2014. године, у седници одржаној 18.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 796/14 од 23.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду, Судска јединица у Бечеју П1 549/13 од 19.09.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да је засновала радни однос на неодређено време код туженог са даном 18.01.2012. године, да се обавезе тужени да са тужиљом закључи уговор о раду на неодређено време и да је распореди на радно место које одговара њеним квалификацијама, као и да се обавезе тужени да јој накнади парничне трошкове са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом надокнади парничне трошкове од укупно 950,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 796/14 од 23.07.2014. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је са тужиљом закључио 12.01.2011. године уговор о обављању привремених и повремених послова на 60 дана односно до 11.04.2011. године, а према којем је тужиља ангажована као извршилац привремених и повремених послова са високом стручном спремом за вршење административно-техничких послова. Након тога су парничне странке закључиле више анекса уговора о привременим и повременим пословима у трајању од 60, 30, 35 и 120 радних дана и то 12.04.2011. године, 09.07.2011. године, 01.10.2011. године, 12.11.2011. године, 01.01.2012. године, 30.03.2012. године, 28.06.2012. године и 14.12.2012. године, када је закључен последњи уговор о обављању привремених и повремених послова на 30 дана, а закључно са 27.01.2013. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно одбили тужбени захтев тужиље, налазећи да се закључењем уговора о привременим и повременим пословима не заснива радни однос, због чега није било места примени одредбе члана 37. Закона о раду, односно није дошло до прерастања у радни однос на неодређено време.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и сл. за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци, док је ставом 4. истог члана закона, прописано да радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос.

Сагласно наведеном, услов за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време је да су послодавац и запослени имали закључен уговор о раду на одређено време и да је укупно трајање дуже од 12 месеци на истоврсним пословима, или да запослени ради дуже од пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос.

Наиме, и по налажењу Врховног касационог суда, закључењем уговора о привременим и повременим пословима не заснива се радни однос на одређено време, јер лице које обавља послове по основу таквог уговора нема статус запосленог у смислу Закона о раду, због чега није било места примени цитиране одредбе члана 37. Закона о раду. Стога, како тужиља са туженим није имала закључен уговор о раду, нити статус запосленог лица на одређено време, већ је имала закључене уговоре о привременим и повременим пословима, то се ради о раду ван радног односа, па без обзира на дужину његовог трајања, не може доћи до прерастања у радни однос на неодређено време.

Применом члана 405. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени наводи, а образлагањем се не би постигло ново нити уједначеније тумачење права.

На основу изнетог, применом одредбе члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**